

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 38Cb/120/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121208674
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná Mlinárčsik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2023:5121208674.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Novotnou Mlinárčsikovou v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovanej: K. Ď., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom H. T. XXX, XXX XX, zastúpená: Združenie na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Jána Poničana 9, Bratislava - mestská časť Devínska Nová Ves, 841 08, IČO: 50 252 151, o zaplatenie 4.060,96 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 13.10.2021 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 4.060,96 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,1% denne zo sumy 126,27 eur od 30.04.2016 do 02.05.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.05.2016 do 02.06.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.08.2016 do 28.09.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.09.2016 do 03.10.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.11.2016 do 29.12.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.12.2016 do 20.01.2017, zo sumy 20,32 eur od 30.07.2017 do zaplatenia, zo sumy 126,27 eur od 30.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 126,27 eur od 30.09.2017 do zaplatenia a zo sumy 3.788,10 eur od 19.10.2017 do zaplatenia tak, že odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom súčet zmluvných pokút dosiahne čiastku 6.060,96 eur, je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 4.060,96 eur vo výške 9% ročne až do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Na odôvodnenie uplatneného nároku žalobca uviedol, že dňa 07.03.2016 uzatvoril so žalovanou Zmluvu o úvere č. XXXXXX /ďalej aj len Zmluva alebo Zmluva o úvere/, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 2.000,- eur. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa žalovaná zaviazala splatiť v 48 mesačných splátkach vo výške 126,27 eur s termínom splatnosti dohodnutým v splátkovom kalendári, ktorý podľa ustanovení Zmluvy tvorí jej neoddeliteľnú súčasť. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok úveru, čo vyplýva z priloženého prehľadu splácania. Listom z 08.10.2017 žalobca oznámil žalovanej, že je v omeškaní s úhradou splátok č. 16, 17 a 18. Súčasne jej oznámil, že dňa 18.10.2017 sa v dôsledku nesplácania splátok stanú splatnými všetky záväzky zo Zmluvy. Žalovaná neuhradila v danom čase dlhované splátky, a preto sa k uvedenému dňu 18.10.2017 všetky splátky podľa Zmluvy stali splatnými. Uvedené oprávnenie žalobca ako veriteľ uplatnil v súlade s Článkom 10. ods. 10.4. Zmluvy, podľa ktorého v prípade omeškania s úhradou splátky podľa aktuálneho splátkového kalendára o viac ako 75 kalendárnych dní má žalobca ako veriteľ právo požadovať úhradu všetkých splátok a záväzkov, ktoré by sa mali stať splatnými aj v budúcnosti, a to ku dňu uvedenému v oznámení o uplatnení tohto práva. Výška neuhradených splátok, ktoré sa stali

splatnými na základe uvedeného ustanovenia, je 4.060,96 eur. V súlade s ustanovením Článku 10. ods. 10.1. a 10.2. Zmluvy si žalobca uplatnil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,1% denne podľa špecifikácie uvedenej v podanej žalobe.

3. V prílohe žaloby žalobca predložil listinné dôkazné prostriedky, a to žiadosť o úver zo dňa 02.03.2016 - č.l. 7 spisu, Zmluvu o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo 07.03.2016 - č.l. 9 spisu, splátkový kalendár ku Zmluve o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo 07.03.2016 - č.l. 12 rub spisu, listinu označenú ako platby K. Ď. - XXXXXX ku dňu 24.09.2021 - č.l. 14 spisu, oznámenie o okamžitej splatnosti z 08.10.2017 - č.l. 15 spisu.

4. Na základe výzvy súdu vykonanej uznesením zo dňa 18. októbra 2021 č.k. 38Cb/120/2021-23 v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov /ďalej len CSP/ žalobca písomným podaním z 08.11.2021 /č.l. 29 spisu/ oznámil súdu, že netrvá na úhrade zmluvnej pokuty a náhrade nákladov spojených s mimosúdnym vymáhaním a požaduje len zákonný úrok z omeškania 9% ročne. S poukazom na uvedené upravil petít žalobného návrhu tak, že žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 4.060,96 eur s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 126,27 eur od 30.04.2016 do 02.05.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.05.2016 do 02.06.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.08.2016 do 28.09.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.09.2016 do 03.10.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.11.2016 do 29.12.2016, zo sumy 126,27 eur od 30.12.2016 do 20.01.2017, zo sumy 20,32 eur od 30.07.2017 do zaplatenia, zo sumy 126,27 eur od 30.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 126,27 eur od 30.09.2017 do zaplatenia a zo sumy 3.788,10 eur od 19.10.2017 do zaplatenia a trovy konania.

5. Písomné podanie žalobcu z 08.11.2021 súd vo väzbe na jeho obsah posúdil jednak ako čiastočné späťvzatie žaloby v zmysle ustanovenia § 145 ods. 2 CSP v časti uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,1% denne podľa špecifikácie uvedenej v návrhu na vydanie platobného rozkazu a zároveň ako zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení v zmysle ustanovenia § 140 ods. 1 CSP o uplatnený zákonný úrok z omeškania v sadzbe 9% ročne podľa špecifikácie uvedenej v písomnom podaní žalobcu z 08.11.2021. Nakoľko tak čiastočné späťvzatie žaloby ako aj zmena žaloby boli žalobcom uskutočnené pred doručením žaloby žalovanej, súd v súlade s ustanovením § 141 a § 145 ods. 3 CSP konal o zmenenej žalobe resp. o zvyšku nároku žalobcu bez rozhodovania o pripustení zmeny žaloby, resp. bez rozhodovania o zastavení konania v časti uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty.

6. Súd vo veci vydal dňa 20. januára 2022 platobný rozkaz č.k. 38Cb/120/2021-40.

7. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná včas odpor s vecným odôvodnením, v dôsledku čoho došlo v súlade s ustanovením § 267 ods. 4 CSP ex lege k zrušeniu platobného rozkazu v celom rozsahu.

8. Z procesného hľadiska súd k podanému odporu žalovanou, ktorý bol podaný splnomocneným zástupcom žalovanej Združením na ochranu práv občana - AVES na základe plnej moci zo dňa 10.02.2022, uvádza nasledovné: Právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 291 ods. 1 CSP môže zastupovať spotrebiteľa v spotrebiteľskom spore. Prejednávaná vec vzhľadom na obsah žaloby a skutkového vymedzenia uplatneného nároku a pripojených listinných dôkazných prostriedkov nebola pri zápise do príslušného registra Okresného súdu Žilina vyhodnotená ako spotrebiteľský spor, ale ako spor obchodno-právny, z ktorého dôvodu bola zapísaná do registra Cb. Podstata procesnej obrany žalovanej obsiahnutej už v odpore proti platobnému rozkazu spočíva práve v tvrdení, že v zmluvnom vzťahu so žalobcom založenom Zmluvou o úvere č. XXXXXX zo dňa 07.03.2016 má žalovaná postavenie spotrebiteľa, v ktorom prípade by bolo prípustné, aby sa v súlade s ustanovením § 291 ods. 1 CSP dala v spore zastupovať právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa. Nakoľko vyhodnotenie, či záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou založený Zmluvou o úvere č. XXXXXX zo dňa 07.03.2016 je vzťahom spotrebiteľským a teda či prejednávaná vec má charakter spotrebiteľského sporu, záviselo až od výsledkov dokazovania vykonaného v prejednávanej veci, súd konštatuje, že v čase doručenia odporu proti platobnému rozkazu v prejednávanej veci nemohol relevantne vyhodnotiť, či v prejednávanej veci ide alebo nejde o možný prípad zastúpenia podľa ustanovenia § 291 ods. 1 CSP. Preto ďalej v konaní konal tak so žalovanou, ako aj s jej splnomocneným zástupcom Združením na ochranu práv občana - AVES.

9. Žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu uviedla, že pri žiadosti o úver deklarovala, že úver potrebuje na súkromné účely. Finančný agent žalobcu však tvrdil, že vzhľadom k tomu, že je registrovaná v živnostenskom registri ako živnostník, nemôže si zobrať spotrebiteľský úver ako fyzická osoba, aj keď peniaze potrebuje na súkromné účely. Finančný agent žalovanej ďalej uviedol, že pokiaľ pracuje ako SZČO a nie ako zamestnanec, úver jej môže byť poskytnutý iba ako úver na podnikateľské účely. V opačnom prípade jej spoločnosť žalobcu úver neposkytne. Táto praktika žalobcu je známa z mnohých obdobných prípadov. Dôvodom takéhoto konania žalobcu je, že na podnikateľské úvery sa nevzťahujú zákony o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník. Obchodník má tak viac možností, ako úver zabezpečiť, väčšiu voľnosť v cene úveru a úver môže vyplatiť aj v hotovosti. Pre obchodníka je tak ľahšie poskytnúť podnikateľský úver aj za cenu toho, že z pohľadu nákladov a práv je pre spotrebiteľa nevýhodnejší. Aj živnostník si však môže zobrať spotrebiteľský úver. Žalovaná pri uzatváraní zmluvy nevystupovala ako podnikateľský subjekt a úver nebol použitý na výkon jej podnikateľskej činnosti. Podľa zmluvy malo ísť o investíciu do zariadenia kancelárie, čo sa nezakladá na pravde. Žalovaná nikdy nemala zriadenú žiadnu kanceláriu. Uvedené odporučil finančný agent pre údajne lepšie posúdenie schválenia úveru. Uvedenie zamestnávateľa do zmluvy o úvere vyžadoval žalobca, aby mu bolo zrejmé, či je žiadateľ o úver zamestnaný a či má žiadateľ o úver príjem. Pokiaľ by žalovaná skutočne vystupovala ako podnikateľský subjekt a žiadala by o úver na podnikateľské účely, nemohlo by dôjsť k poukázaniu finančných prostriedkov na súkromný účet jej manžela. Žalovaná ďalej uviedla, že v prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy nesie dodávateľ, pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne a spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Bezpečným preukázaním však nie je všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania. Takýto údaj neposkytuje odpoveď na otázku, akú konkrétnu súvislosť s výkonom podnikania uzavretie zmluvy o úvere má. Žalovaná ďalej uviedla, že z opatrnosti vznáša námietku premlčania. Pokiaľ by súd neakceptoval uvedenú argumentáciu žalovanej, tak poukázala aj na nepomer výšky zmluvnej odmeny a reálne poskytnutého úveru. Za poskytnutie úveru v sume 2.000,- eur bola v bode 3.1. Zmluvy dojednaná odmena vo výške 84,60 eur mesačne, čo pri mesačných splátkach predstavuje zmluvnú odmenu v sume 4.060,96 eur /48 x 84,60/. Mesačná splátka sa skladá z istiny 41,67 eur a z úrokov 84,60 eur. Úrok z úveru 2.000,- eur predstavuje za dobu splácania 48 mesiacov takmer 71%. Úrok teda viacnásobne prevyšuje obvyklé úroky požadované bankami za úvery /priemer 9%/. Takýto úrok je nedovolený, zvykne sa označovať ako úžernický a sankcionovaný je neplatosťou jeho dojednania. Žalovaná poukázala na ekonomický cieľ finančného úveru, ktorým je poskytnutie peňažných prostriedkov spravidla za odplatu /úroky/ na určitú dobu za účelom ich ekonomického využitia podľa predstáv dlžníka alebo na dohodnutý účel. V prejednávanom prípade suma predstavujúca zmluvnú odmenu z celkovej sumy poskytnutého úveru predstavuje približne 71%. Odplata za úver v rozsahu 71% zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a takéto úroky možno označiť ako úžerné. Hmotno-právnym základom tohto záveru je ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, obchádza zákon alebo sa prieči dobrým mravom. Žalobca zaťažil žalovanú záväzkami, ktoré sú neúmerné k reálnej výške poskytnutého úveru. Žalobca zámerne pri dojednávaní úveru využil princíp zmluvnej voľnosti, do zmluvy zakomponoval ustanovenia, ktorými sledoval, aby nebol dodržaný zákon. Svojím obsahom a účelom tak zmluva o revolvingovom úvere obchádza zákon a je s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Žalovaná ďalej poukázala na inštitút zásady poctivého obchodného styku upravený v ustanovení § 265 Obchodného zákonníka, ako aj na jeho definíciu Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku 6M Obdo 3/2006. Finančné prostriedky z úveru v prejednávanom prípade boli poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania. Žalovanej bola predložená zo strany žalobcu zmluva o úvere, ktorá svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná nepoužila finančné prostriedky na podnikanie a žalobca postupoval s hrubou nedbanlivosťou, ak predložil žalovanej formulár zmluvy o úvere, ktorým vylúčil aplikáciu Zákona č. 129/2010 Z.z. Text bodu 1.1. a 1.2. Zmluvy bol vopred pripravený, pričom nezodpovedá realite a požiadavkám žalovanej, ktoré adresovala žalobcovi prostredníctvom finančného agenta. Žalovaná nemala vôľu adresovať požiadavku žalobcovi, aby jej poskytol úver na účely výkonu podnikateľskej činnosti. Podmienku tzv. podnikateľského úveru žalobca podmieňoval s úmyslom obísť Zákon č. 129/2010 Z.z., Zákon č. 250/2007 Z.z. a Občiansky zákonník. Žalovaná nemala v úmysle vstúpiť do zmluvného vzťahu so

žalobcom ako podnikateľský subjekt a nemala vôľu využiť úver na podnikateľské činnosti, pretože si to jej práca pre zamestnávateľa nevyžadovala. Zmluvná odmena v bode 3.1. Zmluvy v rozsahu 71% vybočuje z rámca akceptovateľného úverovania z hľadiska dobrých mravov. Odplata za poskytnutý úver je neprimeraná a neplatná, v ktorej súvislosti poukázala žalovaná na rozhodnutie Okresného súdu Čadca 7Csp/10/2016-164 a Okresného súdu Bratislava V 3CbZm/478/2014. To isté platí aj pre bod 10. Zmluvy vo vzťahu k zmluvnej pokute vo výške 0,1% denne resp. 36,6% ročne. Neférová zmluvná podmienka je v zmluve zakotvená aj v bode 6.3. Zmluvy, podľa ktorého je dlžník povinný preukázať použitie finančných prostriedkov na podnikateľské účely, pričom nesplnenie tejto povinnosti sa považuje za porušenie vyhlásenia dlžníka podľa bodu 9.1. písm. f/ Zmluvy. Táto obchodná praktika žalobcu preukazuje nepoctivý zámer, pretože ak dlžník oslovuje obchodníka za účelom získať úver pre svoju osobnú spotrebu a nie pre účely svojho podnikania a obchodník túto požiadavku dlžníka neakceptuje, ale mu núti tzv. podnikateľský úver je logické, že dlžník nemôže preukázať použitie finančných prostriedkov na podnikateľské účely. Preto žalobca ani nepožaduje od dlžníkov žiadnu dokumentáciu na preukázanie použitia finančných prostriedkov na podnikateľské účely. Neférovou zmluvnou podmienkou je aj dojednanie v bode 10.5. Zmluvy obsahujúce povinnosť dlžníka zaplatiť akúkoľvek zmluvnú pokutu, aj keď porušenie zmluvnej povinnosti nezavinil. V bode 10.6. Zmluvy si zase veriteľ vymienil možnosť požadovať poplatok vo výške 15,- eur za zaslanie upomienky, pričom nie je zrejmé, aké náklady v sume 15,- eur by mali veriteľovi v súvislosti so zaslaním upomienky vzniknúť okrem poštovného 1,50 eur. V bode 11.1. Zmluvy si veriteľ vymienil možnosť zverejniť akýmkoľvek spôsobom osobné údaje dlžníka v prípade omeškania. Celý bod 12.1., 13.1. písm. b/ a e/ a f/ a celý bod 16.1. Zmluvy sa javia byť neplatnými, nakoľko zaväzujú dlžníka na splnenie povinností v súvislosti s podnikateľskou činnosťou, pričom žalovaný nemal vôľu vstúpiť so žalobcom do zmluvného vzťahu ako podnikateľ, ale ako fyzická osoba nepodnikateľ - spotrebiteľ. Podľa obsahu zmluvných podmienok nemožno konštatovať, že by žalobca mal poctivý zámer uzavrieť so žalovanou férový obchodný styk, naviac ak žalovanej podsunul nepravdivé informácie, že môže požadovať výlučne len úver na podnikanie. Žalovaná odkázala na ustanovenie § 9 ods. 7 Zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Samotná skutočnosť, že žalovaná mala v zmluve uvedené postavenie podnikateľa neznamená, že v každom záväzkovom vzťahu, ktorého účastníkom sa stane, musí mať nevyhnutne postavenie podnikateľa. Aj fyzická osoba podnikateľ môže byť spotrebiteľom, ak jej veriteľ ponúkne alebo poskytne úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Z praxe zástupcu žalovanej je zrejmé, že žalobca používa nekalú obchodnú praktiku v každom zmluvnom vzťahu, v ktorom žiada fyzická osoba vedená v živnostenskom registri o úver. Žalobca v identických zmluvách vopred predformuluje zmluvnú podmienku „úver na účely podnikateľskej činnosti“, pričom tak koná so zámerom vylúčiť fyzické osoby z postavenia spotrebiteľa a obísť tým Zákon o ochrane spotrebiteľa, Zákon o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník. Uvedené potvrdzujú aj zistenia Národnej banky Slovenska a konania vedené napríklad na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 1CbZm/628/2015, 1CbZm/133/2016 a 3CbZm/1091/2015. Žalobca taktiež nepreveroval, či ním poskytnutý úver je žalovaná schopná vrátiť. Žalobca si príjem žalovanej overil z daňového priznania za rok 2015, z ktorého je zrejmé, že žalovaná mala mesačný príjem 316,94 eur. Ak bolo v roku 2016 životné minimum na fyzickú osobu 198,09 eur, potom žalovanej nevychádzal príjem na splácanie tohto úveru mesačnou splátkou 126,27 eur. Mesačný príjem 316,94 eur mínus životné minimum 198,09 eur sa rovná 118,85 eur, do ktorej sumy ešte nie je zarátaná vyživovacia povinnosť voči manželovi a nepľnoletému dieťaťu. Žalobca si tak riadne nezabezpečil návratnosť poskytnutého úveru, nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov na účet žalovanej, ani podnikateľský zámer žalovanej. Ako už žalovaná uvádzala, žalobca si v zmluve vymienil zmluvnú odmenu v rozsahu 71%, ktorá nie je akceptovateľná z hľadiska dobrých mravov a zmluvnú pokutu vo výške 0,1% denne. Zmluva, ktorou strana získa za svoje plnenie nepomerne hodnotnejšie protiplnenie, je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, ak tým zvýhodnená strana zneužila niektorú zo zákonom uvedených skutočností týkajúcich sa subjektu druhej zmluvnej strany. Je neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi, ak si niekto využívajúc tieseň, neskúsenosť, nedostatok schopností rozhodovať sa alebo zjavnú ľahkomyselnosť iného, dá sľúbiť alebo poskytnúť pre seba alebo iného takú majetkovú výhodu, ktorá je v nápadnom nepomere k ním poskytnutému plneniu. Nepomer medzi vzájomne poskytovanými zmluvnými plneniami spôsobuje neplatnosť zmluvy, ak jedna strana vedela o slabej vyjednávacej pozícii druhej strany a túto zneužila hrubým neférovým spôsobom pre získanie svojej výhody alebo pre získanie neprimeraného prospechu. Princíp hospodárskej tvrdosti umožňuje strane, ktorá sa pri uzatváraní zmluvy nachádzala v stave núdze, čo ju primälo pristúpiť na nevýhodnú zmluvu, domáhať sa neplatnosti tejto zmluvy. Uvedený princíp sa využíva v občiansko-právnych aj

obchodno-právnych vzťahoch. V obchodno-právnych vzťahoch zároveň platí, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Okrem zásad poctivého obchodného styku v obchodných vzťahoch nachádzajú uplatnenie aj predpisy odkazujúce na dobré mravy, konkrétne § 39 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pokiaľ obsah právneho úkonu je v rozpore s dobrými mravmi, pričom môže ísť aj o úkon obchodno-právny, je právny úkon neplatný. Ak je úkon obsahovo konformný s dobrými mravmi, ale výkon práv z neho vyplývajúcich odporuje zásadám poctivého obchodného styku, takýto výkon práv nepožíva právnu ochranu. Zmluvy s nevyváženými podmienkami, zmluvy obsahujúce vzájomne neekvivalentné zmluvné protiplnenia, nie sú ako také v rozpore s dobrými mravmi a teda sú neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ dojednanie vzájomne nevyvážených plnení je výsledkom zneužitia subjektívneho handicapu zmluvnej strany, výkon práv takto zvýhodnenej zmluvnej strany nemôže požívať právnu ochranu v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o občiansko-právne vzťahy a v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, pokiaľ ide o obchodno-právne vzťahy. Ide o to, či zmluva obsahujúca nevyvážené podmienky v zmysle neekvivalencie plnení, je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Žalovaná uviedla, že v prejednávanej príhode je potrebné prihliadať na silnú vyjednávaciu pozíciu žalobcu, predmetom podnikania ktorého je dlhodobé poskytovanie nebankových úverov a pôžičiek so silným personálnym obsadením, ktoré má vysokoškolské vzdelanie II. stupňa so zameraním na právo a ekonomiku. Slabá vyjednávacía pozícia žalovanej spočíva v tom, že ako živnostník so stredoškolským vzdelaním bez personálu s právnickým a ekonomickým vzdelaním vykonáva manuálnu prácu pre inú spoločnosť na základe živnosti. V danom prípade tak nemožno uvažovať o predpoklade profesionality účastníkov obchodno-právneho vzťahu na oboch stranách. Opätovne žalovaná poukázala na zásadu poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obchodného zákonníka a uviedla, že pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, či dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Taktiež je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch z dôvodu svojej inak neriešiteľnej situácie, preto nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi - dobrým mravom, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. V súvislosti s uvedenou argumentáciou poukázala žalovaná na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3CoZm/21/2019 zo 04.12.2019 potvrdzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 3CbZm/1091/2015-84 zo dňa 14.05.2019. Žalovaná ďalej namietla, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu platnej zmluvy aj z dôvodu, že zmluva nebola za žalobcu podpísaná dvoma konateľmi spoločnosti, tak ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra. Zo zmluvy vyplýva podpísanie na základe plnej moci V. Q., avšak v závere zmluvy nie je uvedená žiadna osoba oprávnená za žalobcu túto zmluvu podpísať a podpis za žalobcu v závere zmluvy nepreukazuje, ktorej oprávnenej osobe tento podpis patrí. Navyac zmluva je za žalobcu podpísaná len jednou osobou. Nakoľko ide o právny úkon, na ktorý sa vyžaduje písomná forma, ktorej nedostatok sa postihuje jeho relatívnou neplatnosťou a nejde o bežný právny úkon, ktorý by mohla vykonať aj osoba v zmysle § 15 Obchodného zákonníka, nakoľko samotný právny úkon svojimi následkami by mohol spôsobiť aj ekonomickú nestabilitu spoločnosti, na jeho uzavretie je potrebný podpis štatutárnych zástupcov spoločnosti spôsobom zapísaným v obchodnom registri. Vzhľadom na okolnosti za akých bola zmluva uzavretá, nepreukázanie podnikateľského zámeru, nepreukázanie vyplatenia finančných prostriedkov, úžernej odmene a zmluvnej pokuty a s poukazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, ako aj z dôvodu vznesenej námietky premlčania žalovaná žiadala žalobu zamietnuť a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 11.01.2023 poprel tvrdenia žalovanej o spotrebiteľskej povahe vzájomných vzťahov. Poukázal na uzatvorenú Zmluvu o úvere č. XXXXXX-XXXXX dňa 07.03.2016 po predchádzajúcom schválení žiadosti o úver podanej žalovanou dňa 02.03.2016. Zo žiadosti o úver vyplýva, že žalovaná ju podala ako fyzická osoba podnikateľ a ako účel čerpania úveru uviedla „kancelária zariadenie“. V závere žiadosti opätovne vyhlásila, že úver požaduje na účely svojho podnikania. Tvrdený účel bol vecne a logicky spojitelný s podnikateľským postavením žalovanej ako finančného sprostredkovateľa, kedy postavenie žalovanej ako podnikateľky vyplývalo z § 2 ods. 5 Zákona č. 186/2009 Z.z. Podľa registra finančných sprostredkovateľov a finančných poradcov mala žalovaná skúsenosti od roku 2012, pričom pôsobila aj ako sprostredkovateľ pre podregister úverov a spotrebiteľských úverov. Označenie účelu úveru tak nie je všeobecné, ale konkretizované žalovanou nakoľko, že aj pri objektívnom posúdení je zrejme, že má objektívnu vecnú spojitosť s podnikateľskou

činnosťou žalovanej. Zároveň žalovaná podnikala v oblasti finančného trhu a bola registrovaná v príslušnom zozname finančných sprostredkovateľov. Po schválení žiadosti o poskytnutie úveru bola dňa 07.03.2016 uzavretá Zmluva o úvere, v ktorej žalovaná ako dlžník potvrdila čerpanie úveru na podnikateľské účely a na účel zhodný s tým, ktorý sa uvádza v žiadosti o úver. Úver bol vyplatený na označené číslo účtu určené žalovanou v žiadosti o úver a v Zmluve o úvere. V súvislosti s tvrdením žalovanej, že má ísť o účet inej osoby žalobca uviedol, že žiaden zákon pre fyzickú osobu podnikateľa neurčuje povinnosť mať vlastný bankový účet. Tvrdenia žalovanej o tom, že peňažné prostriedky použila na iný účel, označil žalobca za pochybné a bez právneho významu. Žalovaná vedome, slobodne a dobrovoľne v písomnej forme oznámila žalobcovi, o aký úver žiada, za akým účelom a v akom postavení. Po podaní žiadosti o úver bolo žalovanej známe, že o posúdení žiadosti rozhoduje žalobca vo svojom sídle a vychádza z obsahu žiadosti o úver. Uvedené dokumentuje aj hrubým písmom zvýraznený text pri podpisovej doložke, podľa ktorého podpisom žiadateľ prehlasuje, že žiada o úver na podnikateľské účely a je si vedomý právnych následkov v prípade nepravdivosti tohto prehlásenia. Žalovaná nekonala pod nátlakom, neslobodne alebo za okolností vylučujúcich jej spôsobilosť na daný úkon. Obsahom žiadosti o úver tak bola od jej podpisu viazaná, pričom svoju vôľu vyjadrenú v žiadosti o úver potvrdila po schválení úveru uzavretím Zmluvy. Zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2016, pričom od jej uzavretia do podania odporu žalovaná nikdy netvrdila žiadnu skutočnosť, ktorou by spochybnila vlastné úkony. Pokiaľ žalovaná podľa vlastného tvrdenia použila peňažné prostriedky v rozpore s tým, čo tvrdila žalobcovi, uvedené písomne neoznámila žalobcovi tak ako to vyplýva z Článku 12. ods. 12.2. Zmluvy. Z opísaného žalobca dovodil, že žalovaná na základe teraz tvrdených nepravdivých informácií o účele úveru vylákala od žalobcu úver, v rozpore so skutočnosťou potvrdila účel čerpania úvere aj v uzavretej Zmluve o úvere a v rozpore so záväzkami zo Zmluvy o úvere neoznámila písomne žalobcovi informácie o tom, čo tvrdí v podanom odpore. Procesná obrana žalovanej je tak postavená na dovolávaní sa prospachu z vlastného protiprávneho konania a to nielen vo fáze pred uzavretím Zmluvy o úvere, ale aj po jej uzavretí. Žalovaná nekonala za existencie okolností, ktoré by ju zbavili viazanosti jej vlastnými úkonmi, ale vzhľadom na zákonné požiadavky na vykonávanie činností finančného sprostredkovania a na požiadavky na jej odbornú spôsobilosť si bola vedomá svojho konania a jeho následkov. Samotná skutočnosť iného použitia peňažných prostriedkov ako je deklarované, nemá žiaden právny účinok voči veriteľovi a ani vo vzťahu k zmluvnému vzťahu. Podstatou veci je, ako konala žalovaná a ako vystupovala voči žalobcovi. Pokiaľ by pred súdom bolo postačujúce poprieť vlastný prejav vôle, tak takýto prístup popiera zmysel písomnej formy právneho úkonu. Písomná forma má dokumentačnú a dôkaznú funkciu, varujúcu funkciu, kedy ochraňuje konajúcu osobu pred unáhleným alebo neuvážaným vykonaním významných právnych úkonov, informačnú funkciu a predstavuje zdôraznenie zodpovednosti za vlastné konanie. Vzhľadom na podnikateľské postavenie a skúsenosti žalovanej v oblasti finančného sprostredkovania, vykonávania činností finančného sprostredkovateľa v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov sú tvrdenia žalovanej objektívne nevierohodné. Žalovaná ako finančný sprostredkovateľ musela splniť podmienky odbornej spôsobilosti na túto činnosť vyplývajúce zo Zákona č. 186/2009 Z.z. Za vecne a právne bezvýznamné žalobca označil to, ako v konečnom dôsledku žalovaná úver použila, či po prevzatí prostriedkov zmenila svoje rozhodnutie o jeho použití, či žalobcu zavádzala a podobne. Práve z uvedeného dôvodu sa dokumentácia aj o predzmluvnej fáze vyhotovuje písomne a podpis v žiadosti o úver je záväzným vyhlásením o pravdivosti tam uvádzaných údajov. Vo vzťahu k interpretácii prejavu vôle vyjadreného v písomnej forme právneho úkonu žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2012 sp.zn. 3Cdo 81/22011. V súvislosti s tvrdeniami žalovanej, že zmluvu neuzatvárala ako podnikateľ, žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 9CoSp/8/2021-187, v ktorom sa súd vysporiadaval s obsahovo obdobnými tvrdeniami strany sporu v porovnateľnej skutkovej situácii. Tvrdenie žalovanej o pochybnostiach či ide o spotrebiteľskú zmluvu, označil žalobca za účelové. Z obsahu predzmluvných vzťahov a z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaná do zmluvného vzťahu vstupovala ako fyzická osoba podnikateľ a to za situácie, kedy z vlastnej profesijnej podnikateľskej činnosti na finančnom trhu a v oblasti poskytovania úverov a spotrebiteľských úverov mala aj odborné znalosti o spotrebiteľských úveroch, ktoré boli predpokladom pre jej zápis do príslušného registra vedeného Národnou bankou Slovenska. Žalobca ďalej poprel tvrdenie žalovanej o odplate vo výške 71%, ktoré označil za vecne nedôvodné a zavádzajúce. Poukázal na štandardný vzorec výpočtu úrokovej sadzby a po jeho aplikácii na pomery a údaje vyplývajúce z uzavretej Zmluvy o úvere vypočítal hodnotu úrokovej sadzby 31,94% ročne. Hodnotu úroku považoval za primeranú povahe úveru, ktorý je úverom bez zabezpečenia a zohľadňujúcu mieru rizika nesplácania. Výšku odplaty označil za primeranú pre podnikateľský vzťah. K tvrdeniam žalovanej spochybňujúcej podpis resp. uzavretie úverovej zmluvy osobou oprávnenou konať v mene žalobcu poukázal žalobca na to, že pri mene zástupcu V. Q. sa uvádza, že koná na základe plnej moci. Vo väzbe na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp.zn. 5Cdo 99/2013 ďalej uviedol, že plná moc nemusí byť pripojená k zmluve. Na preukázanie oprávnenia K.. V. Q. uzavrieť zmluvu za žalobcu ako dôkaz k písomnému vyjadreniu pripojil príslušné splnomocnenie z 02.06.2015. V záverečnej časti písomného vyjadrenia sa žalobca vyjadril k námietkam žalovanej voči výške zmluvnej pokuty dojednanej v zmluve o úvere vo výške 0,1% denne za každý deň omeškania, s ktorými súd už nepovažoval za potrebné sa ďalej zaoberať, nakoľko po čiastočnom späťvzatí žaloby písomným podaním z 08.11.2021 zmluvná pokuta už nebola predmetom konania v prejednávanej veci.

11. V prílohe písomného vyjadrenia žalobca predložil plnú moc udelenú K.. V.Í. Q. dňa 02. júna 2015 - č.l. 82 spisu a výpis z Registra finančných agentov, finančných poradcov, finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v sektore poistenia alebo zaistenia a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v oblasti poskytovania úverov na bývanie Národnej banky Slovenska - č.l. 83 spisu.

12. Žalovaná v písomnom vyjadrení doručenom súdu 05.02.2023 označila dôkazné návrhy vo veci. Ďalej uviedla, že o spôsobe uzatvárania zmlúv na „IČO“ sa dozvedela z internetu, kde Národná banka Slovenska informovala, že nebankové spoločnosti na Slovensku pri poskytovaní úverov porušujú viaceré pravidlá. Uvedené ukázal utajený nákup produktov, ktorý uskutočnila Národná banka Slovenska, pričom reportáže a články o uvedenom prinieslo viacero médií. Žalovaná po tomto zistení dňa 27.01.2017 zaslala žalobcovi list, ktorým mu oznámila, že zmluvu považuje za neplatnú a doplatila zvyšok poskytnutej sumy vo výške 989,94 eur. Žalobca na list žalovanej reagoval listom z 02.03.2017. Žalovaná priznala, že zmluvu si pred podpisom vôbec neprečítala, preštudovala ju až po publikácii v uvedených článkoch a až vtedy si všimla, že v zmluve sa uvádza poskytnutie úveru na zariadenie kancelárie, pričom žalovaná v držbe žiadnu kanceláriu nemala. Taktiež zistila, že úver mala žiadať na výkon svojej podnikateľskej činnosti, čo sa však nezakladalo na pravde. Z uvedených dôvodov preto doplatila poskytnutý úver a žiadala o ukončenie zmluvy. Žalovaná rázne odmietla obvinenia žalobcu, že od neho vylákala úver na základe nepravdivých informácií. Žalovaná navštívila pobočku v Žiline, kde výslovne žiadala o úver na súkromné účely, avšak finančná agentka keď zistila, že má živnosť deklarovala, že úver môže byť poskytnutý len na podnikateľské účely a žiadala od žalovanej daňové priznanie za rok 2015. Z praxe zástupcu žalovanej je zrejmé, že žalobca používa nekalú obchodnú prax v každom zmluvnom vzťahu, v ktorom žiada fyzická osoba vedená v živnostenskom registri o úver a to v tom, že v identických zmluvách vopred predformuluje zmluvnú podmienku „úver na účely podnikateľskej činnosti“ a koná tak so zámerom vylúčiť fyzické osoby z postavenia spotrebiteľa a obísť Zákon o ochrane spotrebiteľa, Zákon o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník. Žalovaná opätovne poukázala na neprimeranú výšku odmeny dojednanej v zmluve o úvere a potrebu aplikácie inštitútu dobrých mravov resp. poctivého obchodného styku. V súvislosti s prácou sprostredkovateľky pre inú spoločnosť na základe živnosti žalovaná poukázala na to, že sprostredkovala len hypotekárne úvery a poistenie a spotrebiteľské úvery neboli v jej kompetencii. Zotrvávala na tom, že zmluva o úvere nie je platnou zmluvou aj z toho dôvodu, že nebola za žalobcu podpísaná dvoma konateľmi spoločnosti.

13. V prílohe písomného vyjadrenia žalovaná predložila listinné dôkazné prostriedky, a to výpis z účtu majiteľa Y. Ď., H. T. XXX, XXX XX H. T. za obdobie od 01.03.2016 do 31.03.2016 - č.l. 114 spisu, Rozhodcovskú zmluvu č. XXXXXX-XXXXX - č.l. 114 rub spisu, výzvu na úhradu z 19.04.2021 - č.l. 115 rub spisu, list žalovanej adresovaný žalobcovi 27.01.2017 označený ako Oznam - č.l. 116 spisu, stanovisko veriteľa k Zmluve o C. Č.. XXXXXX z 02.03.2017 - č.l. 116 rub spisu, časť výpis z Registra finančných agentov a finančných poradcov - č.l. 117 spisu, Zmluvu o finančnom sprostredkovaní z 08.08.2014 - č.l. 117 rub spisu, článok s názvom Teória a prax uzatvárania zmlúv o spotrebiteľskom úvere v nebankových spoločnostiach - č.l. 119 spisu, výňatok z internetovej stránky O..M..sk s nadpisom NBS zistila viaceré nedostatky pri poskytovaní úverov v nebankovkách - č.l. 120 spisu a výňatok z internetovej stránky O..M..sk označený ako Päť príkladov ako licencované nebankovky porušujú zákon - č.l. 121 spisu.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu 24.03.2023 poukázal na to, že z listín predložených žalovanou vyplýva, že od 28.11.2014 do 31.08.2016 vykonávala činnosť finančného sprostredkovateľa ako podriadený finančný agent pre register úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov. Ako finančný sprostredkovateľ žalovaná musela splniť podmienky odbornej spôsobilosti na túto činnosť vyplývajúce zo Zákona č. 186/2009 Z.z. a Zákona č. 129/2010 Z.z. Súčasťou odbornej spôsobilosti bola aj vedomosť o tom, čo je spotrebiteľský úver, pričom tento rozdiel je známy aj bežnému občanovi. V prípade žalovanej jej to muselo byť známe práve preto, že bola zapísaná do

príslušného registra vedeného Národnou bankou Slovenskej republiky na základe splnenia podmienky odbornej spôsobilosti. Žalobca poukázal aj na Vyhlášku Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 600/2009 Z.z. Ďalej uviedol, že žalovaná podala žiadosť o úver v marci 2016. Z registra finančných sprostredkovateľov vyplýva, že v podregistri sprostredkovateľov spotrebiteľských úverov bola zapísaná od roku 2014, čo znamená, že o úver žiadala po viac ako 1,5 ročnej praxi. Na základe uvedeného tak žalobca tvrdí, že je objektívne nevierohodné a po právnej stránke neprípustné, aby osoba finančného sprostredkovateľa, ktorá nespochybňuje, že splnila zákonné podmienky pre výkon činností viazaného finančného sprostredkovateľa a súčasne do dňa podania žiadosti o úver vykonávala činnosť finančného sprostredkovateľa viac ako 1,5 roka, vedome, slobodne a dobrovoľne podpísala žiadosť o úver a zmluvu o úvere. Rozlíšenie spotrebiteľského úveru, úveru na bývanie a podnikateľského úveru nie je zložitou právnou konštrukciou, ale jednoduchým laickým posúdením, pre ktoré objektívne ani žiadne odborné školenie nie je potrebné. Žalobcovi ďalej nie je zrejmé, aký súvis má výpis z účtu na meno Y. Ď. s prejednanou vecou, kedy číslo uvedeného účtu ako účet pre čerpanie úveru určila žalovaná. Úver sa pritom považuje za poskytnutý vyplatením na účet zadaný dlžníkom. Úver bol vyplatený na označené číslo účtu určené žalovanou v žiadosti o úver a v zmluve o úvere. Pokiaľ žalovaná predložila rozhodcovskú zmluvu, tak žalovanému nie je zrejmé, čo by mal tento dôkaz preukazovať, kedy námietku, aby sa vec prejednávala v rozhodcovskom konaní, neuplatnila pri prvom úkone. Bez právneho významu je aj grafické vyznačenie rodného čísla, ktorého používanie predstavuje údaj, ktorý je bežný aj v rámci obchodného styku. Rodné číslo okrem toho, že je jednoznačným identifikátorom najmä pre prípady zániku IČO pred splatením úveru, predstavuje aj identifikátor pre získanie údajov z centrálného registra exekúcií a údajov v registri vedenom záujmovými združeniami právnických osôb označenými v žiadosti o úver, v ktorej žalovaná dala súhlas k získaniu daných údajov. Žalovaná žiadnym dôkazom ani tvrdením nespochybnila obsah žiadosti o úver zo dňa 02.03.2016, a to ani listom z 27.01.2017, v ktorom sama netvrdí nič, čo by popieralo jej konanie. Zo žiadosti o úver vyplýva, že ju žalovaná podala ako fyzická osoba podnikateľ, účel čerpania úveru uviedla kancelária, zariadenie a v závere žiadosti opätovne vyhlásila, že úver požaduje na účely svojho podnikania. Tvrdený účel bol vecne a logicky spojitelný s podnikateľským postavením žalovanej ako finančného sprostredkovateľa. Podľa registra finančných sprostredkovateľov a finančných poradcov mala žalovaná skúsenosti od roku 2012, pričom pôsobila aj ako sprostredkovateľ pre podregister úverov a spotrebiteľských úverov. Žalovaná ani v liste z 27.01.2017 písomne neoznámila žalobcovi, že použila peňažné prostriedky v rozpore s tým, čo žalobcovi tvrdila, v ktorej súvislosti žalobca opätovne poukázal na Článok 9. ods. 9.1. písm. f/ a Článok 12. ods. 12.2. Zmluvy o úvere. V ďalšom žalobca zotrval na skutočnostiach uvádzaných v skoršom písomnom vyjadrení vo veci. K zvyšným listinám predloženým žalovanou uviedol, že nie je zrejmá ich spojitosť so skutkovým stavom, kedy sama žalovaná v žiadosti o úver uviedla, že žiada prostriedky na vybavenie kancelárie. Daný účel oznámila žalobcovi samotná žalovaná, čo v konaní sporné nie je. S poukazom na uvedené skutočnosti zotrval na podanej žalobe.

15. Splnomocnená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní konanom dňa 28.03.2023 zotrvala na všetkých dovtedajších vyjadreniach vo veci.

16. Žalovaná na pojednávaní konanom dňa 28.03.2023 uviedla, že boli v mínuse a išli s manželom vybaviť pôžičku. Pani Y. mala kanceláriu na Y.. Prišli tam, mala so sebou aj daňové priznanie. Pani Y. povedala, že úver treba zobrať na SZČO, že tak bude schválený. Spýtala sa, na čo to dáme, žalovaná povedala, na čo to potrebuje. Pani Y. povedala, že bude lepšie, ak sa to dá na kanceláriu. Spísala žiadosť, žalovaná ju podpísala. Žalovaná nemala súkromný ani podnikateľský účet, preto peniaze boli poslané na účet manžela. Pani Y. vypisovala pred ňou, čo jej diktovala. Hoci nemala kanceláriu, pani Y. povedala, že by bolo lepšie, keby to dali na kanceláriu. Boli tam spolu s manželom. Potom asi na hodinu odišli a keď sa vrátili, pani Y. povedala, že úver bol schválený, že prídu peniaze a žalovaná príde podpísať zmluvu, keď príde z F.. Žalovaná si presne nepamätala, za koľko dní potom prišla podpísať zmluvu. Uviedla, že žiadosť o úver vypisovala pani Y. pred ňou, ďalej ju už preto nečítala. Na otázku súdu, prečo v žiadosti o úver bolo uvedené, že ho žalovaná žiada na kanceláriu pokiaľ uvádza, že kanceláriu nemala žalovaná uviedla, že jej to tak navrhla pani Y., že tak to bude lepšie, aby to prešlo. Peniaze potrebovali, nakoľko nemali dokončený dom. Určite vedela, že pani Y. povedala, že žiadnu kanceláriu nemá. Na otázku splnomocnenej zástupkyne uviedla, že nemala zamestnanie, pracovala na živnosť, preto tam išla aj s daňovým priznaním a od toho sa všetko odvíjalo, preto vznikla pritom aj tá kancelária. So zmluvou jej nebola doručená plná moc pre pani Q.. Pracovala pre spoločnosť F. Q., pomáhala klientom obísť banky a zistiť, kde by im ponúkli najlepšiu hypotéku. Nemala žiadnu skúsenosť

so spotrebiteľskými úvermi, ani ich nemohla robiť a to z dôvodu, že označená spoločnosť spotrebiteľské úvery neposkytovala. Nakoľko mala podpísanú zmluvu s touto spoločnosťou, nemohla robiť aj niečo iné. Zákony týkajúce sa spotrebiteľských úverov jej známe neboli, lebo sa tomu nevenovala. Keď musela robiť skúšky, boli tam aj nejaké otázky zo spotrebiteľských úverov, to sa naučila. Celý proces uzatvárania zmluvy bol o tom, že sa vypísala zmluva a finančná agentka povedala, že sa to dá na živnosť. Žalovaná ani nevedela, aký je v tom rozdiel, keď sa to dá na živnosť a keby bola zamestnaná. Nepamätala si, aký mala v danom čase príjem podľa daňového priznania, ani si nepamätala výšku mesačnej splátky. Nevedela tiež, koľko mala vrátiť v podobe úrokov. Až keď prišla zmluva, bolo v nej uvedené, koľko je splátka a koľko je úrok. Zmluvu podpísala a až keď ju doma študovala, bolo tom rozpísané, koľko treba vrátiť. Žalovaná uviedla, že na predmetný úver splatila istinu 2.000,- eur. Nevedela presne kedy, má to niekde v papieroch, asi začiatkom roka 2017. Najprv splácala podľa splátkového kalendára, nevedela ani presne uviesť, koľko splátok. Potom doplatila do tých 2.000,- eur a odstúpila od zmluvy, nakoľko sa jej to zdalo vysoké. Odpísali jej, že s tým nesúhlasia. Následne ostala na PN a invalidnom dôchodku a už to nemala z čoho splácať.

17. Splnomocnená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní poukázala na to, že v žiadosti o úver je tento označený ako investičný úver, avšak pokiaľ by aj kancelária existovala, tak investičný úver na prevádzku kancelárie nie je investičným úverom. Investičný úver je taký, pokiaľ sa do niečoho investuje. Zveľaďuje sa majetok, niečo sa nakupuje. Sám žalobca tak úver zle označil, mal ho označiť ako účelový prípadne iný. Aj z toho vyplýva, že to je len fikcia a rovnakým spôsobom postupoval žalobca aj v prípade vypočutého svedka Y. Ď. resp. v ďalších prípadoch. Poukázala na to, že prehľad platieb realizovaných žalovanou bol predložený priamo žalobcom spolu so žalobou.

18. Svedok Y. Ď., manžel žalovanej na pojednávaní dňa 28.03.2023 uviedol, že o zmluve vie len to, čo vie od manželky, že bola za tou pani, ktorej meno si nespomínal, že potrebujú peniaze na dokončenie domu. To je všetko, čo si pamätal, nakoľko to bolo už dávno. Pri podpisovaní zmluvy nebol, bol síce s manželkou, ale stál vedľa. Pri vybavovaní úveru manželkou bol prítomný, ale nepamätal si detaily, ani si nespomínal, kde to bolo.

19. Žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu 27.04.2023 označil výsluch svedka Y. Ď. za procesne neprípustný, nakoľko návrh na tento výsluch nebol žalovanou riadne podaný, svedok nebol súdom predvolaný a ani žalobcovi nebolo oznámené nariadenie výsluchu svedka. Zároveň výpoveď svedka Y. Ď. bola ovplyvnená žalovanou, čo vyplýva z časti výpovede, kedy svedok uviedol, že o zmluve vie len to, čo vie od manželky. K tvrdeniam žalovanej, že nevedela o tom, čo je spotrebiteľský úver poukázal žalobca na rozpory v jej výpovedi, ako aj na objektívny rozpor jej tvrdení s právnou úpravou týkajúcou sa získavania odbornej spôsobilosti pre činnosť finančného sprostredkovateľa. Na jednej strane žalovaná tvrdí, že so spotrebiteľskými úvermi nepracovala, zároveň ale potvrdila, že v prípade absolvovania skúšok boli aj otázky zo spotrebiteľských úverov, ktoré sa naučila. Opakovane poukázal žalobca na to, že žalovaná ako finančný sprostredkovateľ musela splniť podmienky odbornej spôsobilosti na túto činnosť. Súčasťou odbornej spôsobilosti podľa Zákona č. 186/2009 Z.z. bola aj vedomosť o tom, čo je spotrebiteľský úver, nakoľko inak si žalovaná nemohla riadne plniť povinnosti voči klientom. Uvedený rozdiel je zároveň známy aj bežnému občanovi. V prípade žalovanej to muselo byť známe práve preto, že bola zapísaná do príslušného registra vedeného Národnou bankou Slovenska práve na základe toho, že splnila podmienky odbornej spôsobilosti. Tvrdenia žalovanej označil žalobca za rozporné s objektívnym stavom veci a za neprijateľné označil dovolávanie sa prospechu z tvrdenia, že si žalovaná niečo nečítala. Za osobitne dôležité označil, že žalovaná vedela, aký je obsah zmluvy o úvere. Opakovane poukázal na štandardný vzorec výpočtu úrokovej sadzby, pri aplikácii ktorého dovodil hodnotu úrokovej sadzby 31,94% ročne. Hodnotu úroku označil za primeranú povahe úveru, ktorý je úverom bez zabezpečenia a zohľadňuje mieru rizika nesplácania. Ide tak o primeranú hodnotu, čo po skutkovej stránke vylučuje dôvodnosť tvrdení žalovanej. Žalobca poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a ďalej uviedol, že údaje, na ktoré poukazuje žalovaná, sú nepoužiteľné v prejednávanej veci po vecnej stránke, keďže nejde o spotrebiteľský vzťah a výška odplaty pre podnikateľský vzťah je primeraná.

20. K procesnému postupu súdu, ktorý na pojednávaní konanom dňa 28.03.2023 na návrh žalovanej vypočul svedka Y. Ď., súd uvádza nasledovné: Dôkazný návrh na výsluch svedka Y. Ď. bol žalovanou riadne označený v druhom písomnom vyjadrení vo veci doručenom súdu dňa 05.02.2023, ktoré bolo doručené na vedomie právnomu zástupcovi žalobcu spolu s predvolaním na pojednávanie dňa

28.03.2023. Po upresnení dôkazných návrhov žalovanej na výzvu súdu písomným podaním doručeným súdu dňa 14.02.2023 došiel k záveru, že na pojednávaní konanom dňa 28.03.2023 vypočuje žalovanou navrhnutú svedkyňu Y. Y., ktorú skutočnosť oznámil právnomu zástupcovi žalobcu a splnomocnenému zástupcovi žalovanej prípisom z 15.02.2023. Pokiaľ ide o dôkazné návrhy na výsluch svedka Y. Ď. a aj V. Q., tieto v uvedenom štádiu konania predbežne neboli súdom vyhodnotené ako relevantné, zároveň však neboli súdom v danom štádiu konania ani zamietnuté. Na pojednávaní konanom dňa 28.03.2023 žalovaná zabezpečila aj prítomnosť svedka Y. Ď.. V nadväznosti na priebeh pojednávania a žalovanou uvádzané skutkové tvrdenia došiel súd k záveru, že vykoná aj tento žalovanou navrhnutý dôkaz, pričom má za to, že uvedeným postupom nedošlo k vykonaniu dôkazu procesne neprípustným spôsobom, tak ako na to poukazoval žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 27.04.2023. Súd zdôrazňuje, že išlo o dôkaz vykonaný na návrh žalovanej. V zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 CSP súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a v zmysle ustanovenia § 188 ods. 1 CSP súd vykonáva dôkazy na pojednávaní. Právny zástupca žalobcu bol na pojednávanie konané dňa 28.03.2023 riadne a včas predvolaný, mal tak možnosť sa uvedeného pojednávania zúčastniť a pri vykonávaní dôkazov byť prítomný. Nie je pritom vylúčené, že rozsah dôkazov, ktoré sa súd rozhodne v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 CSP vykonať, závisí práve od priebehu pojednávania resp. konkrétnej procesnej /dôkaznej/ situácie vo veci vo väzbe na priebeh pojednávania. Za situácie, kedy žalobca na základe vlastného rozhodnutia sa rozhodol nezúčastniť na nariadenom termíne pojednávania 28.03.2023, ako ani na ďalších pojednávaniach nariadených v tejto veci a to z dôvodu hospodárnosti konania, pričom vyjadril súhlas s vykonaním pojednávania aj v jeho neprítomnosti, nie je následne dôvod, aby namietal voči rozsahu dokazovania, ktoré bolo na pojednávaní vykonané.

21. Svedkyňa Y. Y. vo výpovedi na pojednávaní 02.05.2023 uviedla, že v roku 2006 pracovala pre žalobcu na živnosť ako sprostredkovateľ úverov, biznis úverov a spotrebných úverov. V tejto súvislosti mala kanceláriu. Klienta vždy poučila, či ide o biznis úver alebo spotrebný úver. Pre živnostníkov poskytovali len biznis úvery, živnostníkovi nemohol byť poskytnutý spotrebný úver ako zamestnancovi, ktorý odvádza odvody. Nakoľko žalovaná mala živnosť, znamenalo to automaticky podnikateľský úver. Klienti chodili k žalobcovi, nakoľko neboli obsluhovaní v banke, kde sú nastavené kritéria, aké sú. Žalovanej bolo všetko vysvetlené. Na doplňujúce otázky sudkyne svedkyňa uviedla, že spotrebný úver dostávali zamestnanci, biznis úver dostal živnostník, samostatne zárobkovo činná osoba alebo sro. Všetky úvery sa dali predčasne splatiť. Biznis úver znamená, že sa berie na podnikanie a môže sa dať do nákladov. Spotrebný úver berie klient, ktorý je zamestnaný. Každému klientovi vždy všetko podrobne vysvetlila. Pri žiadosti o úver klient predkladá občiansky preukaz alebo živnosť, resp. výpis z obchodného registra. To, že mal klient živnosť, vyplýva aj z verejne dostupných registrov. Žalovaná mohla úver vrátiť do 14 dní. Každý má právo odstúpiť od zmluvy, stačilo vrátiť peniaze resp. napísať jeden list.

22. Podľa ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere 07.03.2016 /ďalej len Obchodný zákonník/: Touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: d) zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho časti (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

23. Podľa ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka: Výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

24. Podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka: Ak je podnikateľ fyzická osoba, koná osobne alebo za neho koná zástupca. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca.

25. Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere 07.03.2016 /ďalej len Občiansky zákonník/:

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je

spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka:

(1) Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

(2) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

(3) Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

27. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka: Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

28. Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere 07.03.2016 /ďalej len Zákon č. 129/2010 Z.z./:

(1) Tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru, podmienky na udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, podmienky na výkon činnosti veriteľa a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

(2) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

29. Podľa ustanovenia § 2 písm. a/ a b/ Zákona č. 129/2010 Z.z.: Na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

30. Podľa ustanovenia § 9 ods. 7 Zákona č. 129/2010 Z.z.: Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

31. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, pričom uvedené nebolo v konaní sporné, že dňa 07.03.2016 došlo medzi žalobcom v postavení zmluvnej strany veriteľa a žalovanou v postavení zmluvnej strany dlžníka k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX, tak ako je táto súčasťou spisového materiálu na č.l. 9 a nasledujúce spisu. Z obsahu predmetnej Zmluvy Článku 1. vyplýva vymedzenie predmetu zmluvy, v zmysle ktorého veriteľ poskytne dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti úver v dohodnutej výške 2.000,- eur do 8 pracovných dní od doručenia jedného podpísaného rovnopisu tejto zmluvy dlžníkom veriteľovi vrátane všetkých jeho príloh. Podpisom tejto zmluvy dlžník žiada o poskytnutie úveru v dohodnutej výške a za podmienok podľa tejto zmluvy na vyššie uvedený účet, ktorý určil pre poskytnutie úveru /1.1./ . Dlžník pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy

vystupuje ako podnikateľský subjekt a poskytnutý úver využije na nasledovný účel vyplývajúci/súvisiaci s výkonom jeho podnikateľskej činnosti: A - Investícia /nákup náradia, strojov, nábytku, výpočtová technika atď./: Kancelária - zariadenie. V Článku 2 bod 2.1. Zmluvy o úvere bola dojednaná splatnosť úveru tak, že dlžník sa zaviazal splatiť veriteľovi úver a úroky za úver na vyššie uvedený bankový účet veriteľa v 48 mesačných splátkach vo výške 126,27 eur splatných podľa splátkového kalendára, ktorý je uvedený v Prílohe č. 1, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto Zmluvy /č.l. 12 rub až 13 spisu/. V zmysle Článku 3 bod 3.1. Zmluvy o úvere za poskytnutie úveru sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru. Zmluvná odmena predstavuje 84,60 eur mesačne a uhrádza sa spolu so splátkou úveru ku dňu jej splatnosti podľa splátkového kalendára. Žalovaná ako zmluvná strana dlžník v predmetnej zmluve o úvere bola označená menom a priezviskom, sídlom H. T. XXX, H. T. XXX XX, K.: XX XXX XXX, zapísaná v živnostenskom registri Okresného úradu Ž., registračné číslo XXX-XXXXX. Uzavretím Zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX dňa 07.03.2016 došlo medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom k vzniku záväzkovo-právneho vzťahu, ktorý súd posúdil ako zmluvu o úvere uzatvorenú podľa § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka.

32. Súd sa nestotožnil s námietkami žalovanej ohľadne neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere z dôvodu, že táto nebola za žalobcu uzavretá resp. podpísaná dvoma konateľmi v súlade so zapísaným spôsobom konania v obchodnom registri. Z ustanovenia § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Z obsahu Zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX, tak ako je táto súčasťou spisového materiálu na č.l. 9 a nasledujúce spisu vyplýva, že zmluva na základe plnej moci bola za žalobcu podpísaná V. Q., ktorú skutočnosť potvrdil aj žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 11.01.2023, ku ktorému zároveň priložil plnú moc udelenú K.. V. Q. dňa 02. júna 2015 /č.l. 82 spisu/ na vykonávanie nasledovných právnych úkonov: schvaľovanie žiadostí o úver - revolvingový úver/revolvingovú pôžičku s podnikateľskými subjektmi, uzatváranie a podpisovanie zmlúv o úvere - revolvingovom úvere/revolvingovej pôžičke s podnikateľskými subjektmi vrátane všetkých príloh a prípadných dodatkov, v ktorých je spoločnosť na strane veriteľa a akákoľvek dispozícia týmito zmluvami a uzatváranie a podpisovanie rozhodcovskej zmluvy s podnikateľskými subjektmi, v ktorých je spoločnosť na strane veriteľa a akákoľvek dispozícia týmito zmluvami. Námietku žalovanej ohľadne neplatnosti Zmluvy o úvere z vyššie uvedeného dôvodu tak súd považoval za nedôvodnú a nepovažoval v tejto súvislosti za potrebné ani vykonať na návrh žalovanej výsluch svedkyne V. Q. za účelom preukázania, kto v mene žalobcu zmluvu podpísal.

33. V zmysle splátkového kalendára ku Zmluve o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 04.03.2016 /č.l. 12 rub až 13 spisu/ žalovaná sa zaviazala splácať poskytnutý úver v 48 mesačných splátkach s dátumom splatnosti vždy k 29. resp. 28. dňu toho ktorého kalendárneho mesiaca vo výške splátky 126,27 eur. V konaní neboli sporné skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok úveru číslo 16 splatnou 29.07.2017, číslo 17 splatnou 29.08.2017 a číslo 18 splatnou 29.09.2017. V nadväznosti na uvedené žalobca v súlade s Článkom 10. ods. 10.4. Zmluvy, v zmysle ktorého v prípade, že dlžník neuhradí ktorúkoľvek splátku podľa aktuálneho splátkového kalendára do 75 kalendárnych dní od dňa jej splatnosti a/alebo v prípade, že dlžník je v omeškaní s úhradou iného peňažného záväzku podľa tejto Zmluvy a/alebo v prípade, že poruší niektoré ustanovenia tejto Zmluvy, najmä ustanovenia ods. 15.1. tejto Zmluvy a/alebo v prípade, že ktorékoľvek z prehlásení dlžníka uvedené v tejto Zmluve či v žiadosti o poskytnutie úveru je/alebo sa stane nepravdivé, je veriteľ oprávnený požadovať úhradu všetkých splátok a záväzkov, ktoré sa podľa Zmluvy majú stať splatnými v budúcnosti a to ku dňu uvedenému v oznámení podľa tohto ustanovenia, listom zo dňa 08.10.2017 /č.l. 15 spisu/ oznámil žalovanej, že dňom 18.10.2017 sa v dôsledku porušenia jej zmluvných povinností stávajú splatné všetky splátky a záväzky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXX.

34. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, pričom uvedené nebolo v konaní sporné, že istina úveru bola žalobcom poskytnutá v prospech označeného čísla účtu v Zmluve o úvere, majiteľom ktorého je manžel žalovanej Y. Ď. dňa 09.03.2016, pričom žalovaná uhradila žalobcovi sumu 2.000,- eur, a to postupnými splátkami dňa 02.05.2016 - 126,27 eur, dňa 02.06.2016 - 126,27 eur, dňa 30.06.2016 - 126,27 eur, dňa 28.07.2016 - 126,27 eur, dňa 28.09.2016 - 126,27 eur, dňa 03.10.2016 - 252,54 eur, dňa 29.12.2016 - 126,27 eur a dňa 20.01.2017 - 989,84 eur, po úhrade ktorej poslednej sumy dňa 27.01.2017 zaslala žalobcovi list označený ako oznam /č.l. 116 spisu/, v ktorom žalobcovi oznámila, že uzatvorenú zmluvu o úvere z dôvodu, že táto nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona č. 129/2010 Z.z., považuje za zmluvu neplatnú, z ktorého dôvodu vrátila žalobcovi istinu poskytnutého úveru a od zmluvy odstupuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že pokiaľ

by Zmluva o úvere č. XXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou bola zmluvou neplatnou, tak nebolo by možné od tejto zmluvy zo strany žalovanej odstúpiť, kedy žalované inak v skutkovej rovine neidentifikovala iný zákonný alebo zmluvný dôvod oprávňujúci ju od Zmluvy o úvere uzavretej so žalobcom dňa 07.03.2016 odstúpiť. Vzhľadom na ďalšie skutkové a právne závery súdu vo vzťahu ku žalobcom uplatnenému nároku však súd nepovažoval za potrebné, aby sa touto skutočnosťou v konaní ďalej zaoberal.

35. Podstata procesnej obrany žalovanej v prejednávanej veci spočívala v tvrdení, že úver, ktorý jej bol poskytnutý žalobcom na základe Zmluvy o úvere, potrebovala na súkromné účely, avšak finančná agentka žalobcu po zistení, že má živnosť deklarovala, že úver jej môže byť poskytnutý len na podnikateľské účely. Finančná agentka jej mala tvrdiť, že úver ako súkromná osoba si vziať nemôže, nakoľko je registrovaná v živnostenskom registri. Pri uzatváraní zmluvy však žalovaná nevystupovala ako podnikateľský subjekt, úver nebol použitý na výkon jej podnikateľskej činnosti a nikdy nemala zriadenú ani žiadnu kanceláriu a teda nemala záujem úver využiť na podnikateľskú činnosť.

36. V súvislosti s uvedenými námietkami žalovanej súd poukazuje na to, že Zmluva o úvere č. XXXXXX-XXXXX bola medzi žalobcom a žalovanou dňa 07.03.2016 uzatvorená v písomnej forme, tak ako je táto súčasťou spisového materiálu na č.l. 9 a nasledujúceho spisu. Z obsahu písomne uzavretej Zmluvy vyplýva, že žalovaná je v nej identifikovaná ako fyzická osoba podnikateľ na základe živnostenského oprávnenia a úver je poskytovaný na účely výkonu jej podnikateľskej činnosti, konkrétne na zariadenie kancelárie. Uvedené plne korešponduje aj so žiadosťou o úver zo dňa 02.03.2016, ktorá bola žalovanou podpísaná a ktorej spísanie uzatvoreniu Zmluvy o úvere predchádzalo. Rovnako v tejto žiadosti je žalovaná označená ako fyzická osoba podnikateľ v odbore podnikania služby pod identifikačným číslom XXXXXXXX s tým, že ako účel čerpania úveru je označený investičný úver a ako bližšia špecifikácia účelu čerpania úveru je uvedené kancelária a zariadenie. Ako prílohy k žiadosti o úver sú zaznačené overené kópie osobných dokladov, daňové priznanie za rok 2015 a na doloženie právnej subjektivity je zaznačený živnostenský list. V závere žiadosti o úver je uvedené prehlásenie, v zmysle ktorého podpisom žiadateľ prehlasuje, že žiada o úver na podnikateľské účely a je si vedomý právnych následkov v prípade nepravdivosti tohto prehlásenia.

37. Za danej situácie, vychádzajúc z listinných dôkazných prostriedkov predložených žalobcom do obsahu spisového materiálu, predovšetkým žiadosti o úver z 02.03.2016 a Zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 07.03.2016 súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej ohľadne potreby aplikácie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a s tvrdením žalovanej o prenesení dôkazného bremena na žalobcu ako dodávateľa preukázať nespotebiteľský charakter zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami. Naopak, dôkazné bremeno preukazujúce, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 04.03.2016 je zmluvou spotrebiteľskou, v prejednávanej veci znášala žalovaná / obdobne uznesenie Krajského súdu Nitra sp.zn. 9CoCsp/8/2021 z 13.05.2021/. Uvedené konštatovanie o dôkaznom bremene na strane žalovanej vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam, ktoré boli obsahom jej procesnej obrany v prejednávanej veci, však zároveň nevylučovalo aplikáciu ustanovení o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany upravených v ustanovení § 149 a nasledujúceho CSP, najmä ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP, v zmysle ktorých skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

38. Žalovaná v písomných podaniach vo veci, predovšetkým v odpore proti platobnému rozkazu a v druhom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 05.02.2023 v skutkovej rovine popísala okolnosti, za ktorých žiadala žalobcu o poskytnutie úveru ako aj okolnosti, za ktorých došlo k spísaniu žiadosti o úver dňa 02.03.2016, ktorú so žalovanou za žalobcu spisovala svedkyňa Y. Y.Á.. Konkrétne žalovaná uviedla, že pri žiadosti o úver deklarovala, že ho potrebuje na súkromné účely, finančná agentka jej však tvrdila, že si úver ako súkromná osoba vziať nemôže, nakoľko je registrovaná v živnostenskom registri. Žalovaná odmietla, že by od žalobcu vylákala úver na základe nepravdivých informácií. Navštívila pobočku v Ž. a výslovne žiadala o poskytnutie úveru na súkromné účely. Finančná agentka však po zistení, že má živnosť deklarovala, že úver môže byť poskytnutý len na podnikateľské účely, žalovaná však nikdy nemala zriadenú žiadnu kanceláriu a úver nebol použitý na výkon jej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom zotrvala žalovaná aj na pojednávaní konanom dňa 28.03.2023, kde výslovne uviedla, že

boli v mínuse a išli s manželom vybaviť pôžičku, peniaze potrebovali, nakoľko nemali dokončený dom. Na pojednávaní dňa 2.5.2023 spresnila, že peniaze potrebovali na kúrenie resp. na kotel. Pani Y. jej však povedala, že úver treba zobrať na SZČO, že tak bude schválený. Tiež jej povedala, že bude lepšie, ak sa to dá na kanceláriu. Skutkové tvrdenia žalovanej ohľadne okolností, za ktorých došlo k spisaniu žiadosti o úver dňa 02.03.2016 so svedkyňou Y. Y. konajúcou v mene žalobcu, neboli v priebehu konania zo strany žalobcu účinne popreté a ani neboli žalobcom označené resp. navrhnuté dôkazné prostriedky, ktoré by smerovali k vyvráteniu skutkových tvrdení žalovanej.

39. Z listinných dôkazných prostriedkov, ktoré sú obsahom spisového materiálu vyplýva, že žalovaná vykonávala podnikateľskú činnosť ako fyzická osoba živnostník zapísaná v živnostenskom registri Okresného úradu Ž., číslo živnostenského registra XXX-XXXXX s prideleným identifikačným číslom XXXXXXXX a miestom podnikania XXX XX H. T., H. T. XXX, ktorá adresa je zhodná s adresou jej trvalého bydliska. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplýva, že pod uvedenými identifikačnými údajmi bola žalovaná vo vymedzených obdobiach zapísaná v konkrétnych podregistroch Registra finančných agentov, finančných poradcov a finančných sprostredkovateľov Národnej banky Slovenska /výpis - č.l. 83 spisu/ a to konkrétne v období od 28.11.2014 do 31.08.2016 bola zapísaná v podregistri poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov. Aj v rámci výpisu z Registra finančných agentov, finančných poradcov a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v sektore poistenia alebo zaistenia a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v oblasti poskytovania úverov na bývanie Národnej banky Slovenska vyplýva, že ako miesto podnikania mala žalovaná zapísanú adresu jej trvalého bydliska. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov v prejednávanej veci tak nevyplýva, že by v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti žalovanej žalovaná mala zriadenú kanceláriu, na ktorú by potrebovala zariadenie, ktorej by malo byť predmetom financovania na základe Zmluvy o úvere uzatvorenej so žalobcom dňa 04.03.2016, pričom v súlade s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou takto tvrdenú negatívnu skutočnosť nebolo zásadne možné iným spôsobom v konaní preukázať. Z obsahu listinných dôkazných prostriedkov, ktoré boli predložené do obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaná v žiadosti o úver označila účet, ktorý bol následne premietnutý aj do Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa 07.03.2016, majiteľom ktorého bol manžel žalovanej Y. Ď. a na tento účet dňa 09.03.2016 bola žalobcom poukázaná suma poskytnutého úveru 2.000,- eur /výpis z účtu - č.l. 114 spisu/. Manžel žalovanej Y. Ď. vo výpovedi na pojednávaní dňa 28.03.2023, hoci inak si priamo nepamätal na detaily uzatvárania Zmluvy o úvere resp. spisovania žiadosti o úver žalovanou, v rámci výpovede potvrdil, že peniaze potrebovali na dokončenie domu.

40. Žalovaná resp. jej splnomocnený zástupca v priebehu konania poukazovali na žalobcom používanú nekalú obchodnú prax v zmluvných vzťahoch, v ktorých fyzická osoba vedená v živnostenskom registri žiada o úver, ktorá má spočívať v tom, že žalobca v identických zmluvách vopred predformuluje zmluvnú podmienku „úver na účely podnikateľskej činnosti“, pričom tak koná so zámerom vylúčiť fyzické osoby z postavenia spotrebiteľa a obísť tým Zákon o ochrane spotrebiteľa, Zákon o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník. Uvedené skutočnosti majú potvrdzovať podľa splnomocneného zástupcu žalovanej aj zistenia Národnej banky Slovenska. V tejto súvislosti v konaní boli predložené listinné dôkazné prostriedky, a to článok A. L. z Národnej banky Slovenska označený ako Teória a prax uzatvárania zmlúv o spotrebiteľskom úvere v nebankových spoločnostiach /č.l. 119 spisu/, ako aj správa z O..M..sk označená ako Päť prípadov, ako licencované nebankovky porušujú zákon /č.l. 121 spisu/, z obsahu ktorých vyplývajú zistenia, že „...pri predajnom procese boli spotrebiteľia dokonca v niektorých prípadoch presvedčení o tom, že ak sú živnostníci, jednoducho si nemôžu zobrať spotrebiteľský úver aj napriek tomu, že finančné prostriedky z úveru potrebujú čisto len na súkromný účel...“, resp. že „...na rozdiel od spotrebiteľských úverov poskytujú iné pôžičky menšiu právnu ochranu, nevzťahujú sa na ne ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. To je aj prípad podnikateľských úverov. Aj preto využívajú nebankovky možnosti, ako klientovi poskytnúť horšiu alternatívu. Napríklad tým, že žiadateľovi, ktorý je živnostníkom, nepravdivo tvrdí, že si nemôže zobrať spotrebiteľský úver ako fyzická osoba, aj keď peniaze potrebuje na súkromné účely. Toto však nie je pravda.“ Hoci z predložených listinných dôkazných prostriedkov nemožno stotožniť uvedené postupy nebankových subjektov pri poskytovaní úverov so subjektom žalobcu a uvedené nebolo preukázané ani na základe podaného návrhu žalovanej na zabezpečenie dôkazu dopytom na Národnú banku Slovenska /návrh na zabezpečenie dôkazu - č.l. 183 spisu a odpoveď Národnej banky Slovenska na návrh na zabezpečenie dôkazu - č.l. 204 spisu/, žalovanou tvrdený postup žalobcu pre poskytovanie úverov fyzickým osobám podnikateľom /živnostníkom/ bol potvrdený svedkyňou Y. Y., ktorá v roku 2016 pre žalobcu na základe

živnosti vykonávala činnosť sprostredkovateľa úverov, biznis úverov a spotrebných úverov a ktorá so žalovanou písovala žiadosť o úver zo dňa 02.03.2016.

41. Svedkyňa Y. Y. vo výpovedi na pojednávaní dňa 02.05.2023 výslovne uviedla, že spotrebný úver dostávali zamestnanci, biznis úver dostal živnostník, samostatne zárobkovo činná osoba alebo sro. Klienta pritom vždy poučila, či ide o biznis úver alebo spotrebný úver. Pre živnostníkov poskytovali len biznis úvery, živnostníkovi nemohol byť poskytnutý spotrebný úver ako zamestnancovi, ktorý odvádza odvody. Svedkyňa ďalej výslovne uviedla, že keďže pani Ď. mala živnosť, znamenalo to automaticky podnikateľský úver. Z výpovede svedkyne Y. Y., ktorá sprostredkovala uzatváranie zmlúv o úvere v rozhodnom období pre žalobcu tak výslovne vyplýva, že fyzickým osobám, ktoré vykonávali podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia, žalobca výlučne resp. automaticky poskytoval podnikateľský úver, a to bez ohľadu na to, či daná fyzická osoba o úver žiadala v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti alebo na iné /súkromné/ účely, ktorý účel poskytnutia úveru nie je vylúčený ani pri fyzických osobách, ktoré vykonávajú podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia. Hoci žalobca na procesnú obranu žalovanej v prejednávanej veci reagoval primárne argumentáciou o jej odbornej spôsobilosti vyplývajúcej z toho, že vykonávala činnosť finančného sprostredkovateľa okrem iného aj v rámci zápisu v registri sprostredkovateľa pre podregister úverov a spotrebiteľských úverov a poukazyval na rozlíšenie spotrebiteľského a podnikateľského úveru aj „bežným“ občanom, je zrejmé, že ani svedkyňa Y. Y. vykonávajúca činnosť sprostredkovateľa úverov priamo pre žalobcu a teda nevyhnutne disponujúca obdobnou odbornou spôsobilosťou, o takomto postupe pri poskytovaní úverov fyzickým osobám nijakým spôsobom nezapochybovala a ako jednoznačnú prax ho opisala v rámci svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 02.05.2023. Postup žalobcu, ktorý podľa výpovede svedkyne Y. Y. živnostníkom poskytoval len biznis úvery, kedy aj vo vzťahu k žalovanej svedkyňa uviedla, že keďže mala živnosť, znamenalo to automaticky podnikateľský úver, nemožno ospravedlňovať v konkrétnom zmluvnom vzťahu medzi žalobcom a žalovanou založenom Zmluvou o úvere zo 07.03.2016 odkazom na odbornú spôsobilosť žalovanej, ktorá bola zapísaná ako podriadený finančný agent v podregistri poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov resp. odkazom na s jej činnosťou súvisiace očakávané resp. predpokladané povedomie v tejto oblasti resp. predmet/oblasť podnikania žalovanej nemôže byť na ujmu jej práv v zmluvnom vzťahu so žalobcom.

42. Za danej situácie, kedy žalobca v skutkovej rovine účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalovanej ohľadne okolností spisovania žiadosti o úver so svedkyňou Y. Y. dňa 02.03.2016, ako aj ohľadne dôvodov, pre ktoré obsahom tejto žiadosti bola identifikácia žalovanej ako podnikateľského subjektu a špecifikácia účelu čerpania úveru na zariadenie kancelárie, a za situácie, kedy z výpovede svedkyne Y. Y. nevyplývalo, že by dôvodom poskytnutia podnikateľského úveru žalovanej mala byť tá skutočnosť, že žalovaná výslovne žiadala o jeho poskytnutie na podnikateľské účely resp. v súvislosti s výkonom jej podnikateľskej činnosti, ale že jej bol automaticky poskytnutý podnikateľský úver z toho dôvodu, že mala živnosť, tak súd po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo za konania najavo dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním došlo k relevantnému spochybneniu obsahu písomnej žiadosti o úver zo dňa 02.03.2016, ako aj písomnej Zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 07.03.2016 pokiaľ ide o tú skutočnosť, že tento úver bol poskytovaný žalobcom žalovanej na výkon jej podnikateľskej činnosti resp. v súvislosti s výkonom jej podnikateľskej činnosti na základe živnostenského oprávnenia. Svedkyňou Y.C. Y. potvrdený postup, kedy žalobca živnostníkom poskytoval len biznis úvery, je v priamom rozpore s ustanovením § 9 ods. 7 veta prvá Zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Uvedeným postupom žalobca docielil stav, že bez ohľadu na to, či fyzická osoba podnikajúca na základe živnostenského oprávnenia žiadala o poskytnutie úveru v súvislosti s výkonom jej podnikateľskej činnosti alebo z iného dôvodu, uzatvárala so žalobcom zmluvu o úvere, ktorá mala charakter zmluvy uzatvorenej medzi podnikateľmi v súvislosti s výkonom ich podnikateľskej činnosti, v ktorej daná fyzická osoba tak nemala postavenie spotrebiteľa a tým bola zbavená ochrany, ktorú by jej ako spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu so žalobcom ako dodávateľom poskytli ustanovenia spotrebiteľského práva. Pokiaľ aj uvedený postup žalobcu by vzhľadom na konanie v rozpore so zákazom vyplývajúcim z ustanovenia § 9 ods. 7 Zákona č. 129/2010 Z.z. nevedol nevyhnutne k vysloveniu neplatnosti Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa

07.03.2016, a to vzhľadom na preferovaný prístup posudzovania uzatvorených zmlúv ako zmlúv platných, nepochybne by išlo o konanie žalobcu, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a výkon práva z takéhoto konania v zmysle § 265 Obchodného zákonníka by nepožíval právnu ochranu. V pomeroch prejednávanej veci uvedené neznamena, že by žalovaná nebola povinná vrátiť žalobcovi minimálne sumu istiny poskytnutého úveru, k čomu nesporne došlo, ale znamená to, že žalobca by nemohol profitovať zo zmluvnej voľnosti v obchodných záväzkovo-právnych vzťahoch, a to predovšetkým pokiaľ ide o výšku odplaty za poskytnutie úveru, resp. že by takýmto konaním nemohol vylúčiť použitie ustanovení o spotrebiteľských zmluvách a iných ustanovení upravujúcich právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ak by to bolo na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom resp. prednostné použitie ustanovení Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, tak ako to predpokladá ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

43. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti tak súd vychádzal z toho, že žalovaná pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere zo 07.03.2016 so žalobcom nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a teda mala postavenie spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, Zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou dňa 07.03.2016 tak má charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a úver poskytnutý žalobcom žalovanej na základe tejto zmluvy je spotrebiteľským úverom v zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z.

44. Žalovaná vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku vzniesla námietku premlčania. Vzhľadom na skutkové a právne závery uvedené vyššie o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou založeného Zmluvou o úvere, vo väzbe na ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovanou vznesenú námietku premlčania súd posudzoval podľa ustanovenia § 100 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a aplikoval trojročnú premlčaciu dobu plynúcu odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz /§ 101 Občianskeho zákonníka/.

45. Zo skutkových tvrdení žalobcu a vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzhľadom na omeškanie žalovanej s úhradou splátok 16, 17 a 18 v zmysle splátkového kalendára ku Zmluve o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 07.03.2016 žalobca v súlade s Článkom 10. bod 10.4. Zmluvy o úvere pristúpil k oprávneniu požadovať úhradu všetkých splátok a záväzkov, ktoré sa podľa zmluvy majú stať splatnými v budúcnosti a to ku dňu uvedenému v oznámení podľa tohto ustanovenia, ktorý deň žalobca v oznámení o okamžitej splatnosti z 08.10.2017 stanovil na 18.10.2017. Odo dňa nasledujúceho t.j. od 19.10.2017 tak začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie nárokov žalobcu na súde v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka a táto uplynula dňa 18.10.2020. Žaloba žalobcu bola podaná na súde dňa 13.10.2021, t.j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Dôvodnosť žalovanou vznesenej námietky premlčania obdobne platí aj pre uplatnené nároky žalobcu, ktorých splatnosť nastala skôr než dňa 18.10.2017, tak ako to vyplýva z petitu návrhu na vydanie platobného rozkazu obsiahnutého v podaní žalobcu zo dňa 08.11.2021. Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovanou súd v zmysle ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže premlčané právo veriteľovi priznať, v dôsledku čoho súd žalobu žalobcu zamietol, a to bez potreby ďalej sa v konaní zaoberať námietkami žalovanej ohľadne primeranosti dojednanej odplaty v Zmluve o úvere uzavretej medzi stranami sporu dňa 07.03.2016 resp. bez potreby ďalšieho posudzovania stranami uzavretej zmluvy podľa ustanovenia § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka resp. podľa príslušných ustanovení Zákona č. 129/2010 Z.z.

46. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, t.j. v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Odvolať možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).